

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 357. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064523776/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

»Nu å då jul igen,
och nu å då jul igen!
jag tror, att julä rækker ännu til påska!»

Susans – hendes! Sancta Lucia – *hun* var tilbage! hun og han, den Tabte af hendes Ridt! Hvorfor? For at rive også han, den sidste, med til den Gud, som han bestred!

Med Armene højt optakte, med Hovedet dukket mod Foget og snublende i Snedrivers bundfrosne Dyb af Blod og Vin, stred han sig frem, mod Stormen, mod hende, at fries af Saligheden, som han vandt ved sin Tro, at usalig forgå ved hendes! at jorddrages, endeligt, i »Bjærgets, sit Hjem!

Han skimtede forvirrede Skygger i Porten – blinde Åsyn, Hungerkranier, brændmærkede Pander – Krykker, Fægtestave, og Drabbeske makti: Trylleæskan – Ferneboerne, de Forsvarløse og deres Forsvar.

Og på Nattstugans Kvadermur, på »Bjærgets« første og sidste Bellig, i Jord- og Himmelatøernes Røg, Ulvens brastne Øjne og blodige Gab, lukket af Sne.

Hans Hånd ramte en Klynke, han vred rundt – og tumlede ind i Forstuen til »Børnenes Gæstehus».

Og gennem Bruset af Stormen, Flugten af Fernebos Børn, de Lykkelige og Lydige, lød Sangen derinde, og en Glød slog imod ham fra dette Hus, hvorom Sneen hoberes, som fæg til, fæg til under Aske.

Han rev Døren op, og skyggende med Hånden: så han de To, som dansede dér i Heden af Gæstehusets Ovn, i Skæret af hendes sodede Krone –: Susanna i Sancta Lucias Kåbe, med dens Pletter af Mad og Vin, og Brynte med de jærnrøde Næver som en Lænke om hendes Liv.

Og bag deres blussende Ansigter, deres bølgende Ånde, Adrians svedende Albino-Fjes og Olofs Hungertand i hans egen Læbe.

Og snublende greb Steffan efter hendes flagrende Skørt, og fanget af dets skidne Næddelin hvirvlede han rundt, svunget sammen med hende og Brynte til én valsende Skikkelse i Spejlet derinde.

Susannas nøgne Tå, Bryntes jærnskoede Hæl, hans egen sneklamme Sål ramte »Himmel-Kronen«, tabt i Gulvet i Nat, og slyngede dens Perlers Tårer, dens Rubiners Blod, dens Evigheds Guld bort i Krogens Støv.